

Capitolul 8

Jertfa de mâncare (1)

„Când cineva va aduce DOMNULUI un dar ca jertfă de mâncare, darul să fie din floarea făinei; să toarne untdelemn peste ea și să adauge și tămâie. S-o aducă preoților, fiilor lui Aaron; preotul să ia un pumn din această floare a făinei, untdelemn, împreună cu toată tămâia și s-o ardă pe altar ca aducere aminte. Acesta este un dar trecut prin foc, de un miros plăcut DOMNULUI. Ce va rămâne din darul acesta de mâncare să fie al lui Aaron și al fiilor lui; acesta este un lucru preasfânt DOMNULUI între jertfele de mâncare mistuite de foc“. (Levitic 2.1-3)

Am văzut că în Levitic capitolele 1 până la 7, jertfele nu prezintă atât de mult crucea în sine însăși, adică lucrarea pe care Domnul a făcut-o acolo, ci mai degrabă ceea ce vedem noi în ea și ce am primit pentru noi. Și aceasta oferim lui Dumnezeu ca jertfă.

În primul capitol am văzut jertfa arderii-de-tot, că în ea este prezentat ceea ce înseamnă pentru Dumnezeu lucrarea Domnului Isus de pe cruce, nu cu privire la păcatele noastre, ci cu privire la modul cum El a fost slăvit prin aceasta. Deci, arderea-de-tot nu este văzută dinspre partea noastră, adică ceea ce noi am primit prin lucrarea Domnului Isus, când El a purtat păcatele noastre în trupul Său și a fost făcut păcat pentru noi; aceasta am văzut-o în jertfa pentru păcat din Levitic 16.

Aici în Levitic 2 avem iarăși o jertfă despre care Dumnezeu spune că trebuie s-o aducem Lui. Și așa cum am văzut în Exod 29, jertfa de mâncare era adusă de cele mai multe ori împreună cu jertfa arderii-de-tot. La fiecare jertfă zilnică de ardere-de-tot trebuia adusă și o jertfă de mâncare. Ceea ce este prezentat în jertfa de mâncare, era în mod necesar legat cu jertfa arderii-de-tot. Însă aceasta nu este amintită în primul rând. Când privim succesiunea istorică a acestora, găsim mai întâi jertfa de mâncare, căci ea vorbește despre viața Domnului Isus aici pe pământ. Apoi urmează jertfa pentru păcat și apoi jertfa arderii-de-tot. Însă dacă Domnul Isus n-ar fi fost în primul rând Om cu adevărat și n-ar fi trăit aici pe pământ, atunci n-ar fi putut să fie jertfă de ardere-de-tot. Trebuia mai întâi să fie Om, ca să arate că El era desăvârșit, altfel nu putea să fie jertfă. În mielul de Paște găsim exprimat adevărul acesta. În cea de-a zecea zi trebuia ales mielul și apoi trebuia să rămână sub observație până în a patrusprezecea zi, iar după aceea să fie tăiat. Trebuia să se dovedească desăvârșirea Lui, altfel nu putea ca Om să satisfacă dreptatea lui Dumnezeu și să slăvească pe Dumnezeu ca Fiu al Omului, așa cum se spune în Ioan 13.31.

Vedem deci în Leviticul 1, pe Domnul Isus nu în primul rând în viața Sa, ci în moartea Sa și în mod deosebit în partea în care El L-a slăvit pe Dumnezeu. Din Ioan 6 s-ar putea trage concluzia că viața Domnului Isus ar putea fi înțeleasă înainte de a avea parte de lucrarea Sa de pe cruce; însă aceasta este imposibil. Viața Domnului Isus se poate înțelege numai după ce te-ai hrănit cu Mântuitorul cel mort. Când în Ioan 6 Domnul spune că El este pâinea care S-a coborât din cer, atunci El spune și: „Cine mănâncă trupul Meu și bea sângele Meu, are viața veșnică“. (Ioan 6.53). Căci înainte de a mânca din trupul Său și a bea din sângele Său și de a-L primi în adevăr în lucrarea Sa de pe cruce, nimeni nu se poate hrăni din ceea ce se va găsi în viața Sa și nici din aceea că

El este prezentat acolo ca mană. Dacă lucrarea pe care a făcut-o Domnul Isus pe cruce era sfârșitul vieții Sale pe pământ, era totodată și punctul culminant în care Dumnezeu a fost slăvit în gradul cel mai înalt. Era, dacă am voie să spun așa, încoronarea vieții Sale pe pământ. El a fost ascultat în tot timpul vieții Sale. Însă unde a fost văzută ascultarea Sa mai mult, decât în moartea de pe cruce? El a fost ascultător până la moarte de cruce! Și dacă în timpul vieții Sale a fost descoperită desăvârșirea Sa, cum a fost aceasta descoperită când El S-a dat pe Sine Însuși pe cruce - da, pentru păcatele noastre, este adevărat; El a fost făcut păcat pentru noi. Însă în același timp El a slăvit pe Dumnezeu, când El atârna acolo singur între cer și pământ, părăsit de toți, cu toată creația împotriva Lui. Și Dumnezeu a închis cerul deasupra Lui.

De aceea jertfa arderii-de-tot este amintită în primul rând, și imediat după aceasta jertfa de mâncare, pe care o avem aici. Și așa cum s-a spus, la jertfa zilnică, pe lângă jertfa arderii-de-tot trebuia adusă și o jertfă de mâncare. Când în capitolul 1 am privit jertfa arderii-de-tot și aducem lui Dumnezeu ca jertfă ceea ce am văzut în aceasta, atunci El așteaptă ca noi să nu rămânem numai lângă lucrarea Domnului de pe cruce, oricât de prețios este lucrul acesta; noi să ne ocupăm și de slava Persoanei Domnului în viața Sa de pe pământ, pe baza căreia El putea să fie jertfă de ardere-de-tot. Asta o avem aici în capitolul 2.

Jertfa de mâncare nu era o jertfă de animale, nu era o jertfă de sânge. Aceasta ne spune imediat că nu stă în legătură directă cu crucea. Nu spun că nu are nimic a face cu ea, însă nu mai are crucea ca idee principală. Punctul central aici nu este lucrarea Sa de pe cruce, ci viața Sa de pe pământ, chiar dacă în aceasta se include și faptul că el a fost ascultător până la moarte, da, până la moarte pe cruce.

Jertfa de mâncare consta din floarea făinei și untdelemn, cu tămâie deasupra. Asta ne spune deja că Domnul este privit aici ca rod al pământului, ca făina care a crescut aici pe pământ. În Isaia 4 Domnul este numit rod al pământului și în Ioan 12 El vorbește despre Sine Însuși ca de bobul de grâu care trebuie să cadă în pământ. Vedem însă că este și griul care a ajuns la coacere deplină, așa că se poate mânca, pentru a sluji de mâncare.

Citim în epistola către Evrei că Domnul Isus a învățat ascultarea. Și aceasta este tocmai ceea ce ne este prezentat aici. El nu trebuia să învețe ascultarea pentru că era neascultător sau pentru că înclinațiile Sale erau rele, ca la noi. Noi trebuie să învățăm ascultarea, pentru că noi suntem neascultători, din natura noastră. La El nu a fost așa. El era Dumnezeu veșnic, Creatorul cerului și al pământului. El nu avea nevoie niciodată de vreo poruncă. Toată creația care stătea înaintea Lui, aștepta numai un cuvânt de la El, ca să înfăptuiască voința Sa. Cum ar fi putut El asculta vreodată? Însă în viața Sa pe pământ vedem cum Domnul ocupă locul de supunere, chiar dacă El Însuși putea spune că El, ca și Tatăl, poate să dea viață cui vrea El. El a luat aici pe pământ locul unui Om, chiar dacă El era Dumnezeu desăvârșit. El a spus lui Dumnezeu: „Vin să fac voia Ta, Dumnezeule“. Și astfel Dumnezeu I-a pregătit un trup. El a fost născut ca om adevărat, cu un trup omenesc, cu suflet omenesc și cu duh omenesc, un om desăvârșit. Însă în același timp El a rămas Dumnezeu veșnic - nu putea să fie altfel.

Aici vedem viața Domnului Isus ca Om. Cuvântul Domnului Isus vrea să ne arate de ce viața Domnului Isus era extrem de prețioasă pentru Dumnezeu. În El s-a găsit tot ceea ce dorea Dumnezeu, așa cum ar trebui să fie un Om. Dacă noi citim tot Cuvântul lui Dumnezeu, de la Geneza 1 și până la Apocalipsa 22

și vedem în aceasta toate atenționările și toate sentințele lui Dumnezeu, dorințele Sale cum trebuia să fie omul, atunci noi găsim împlinirea lor în viața Domnului Isus. El era desăvârșit, așa cum ar trebui să fie un Om, da, mai mult decât desăvârșit. El era Om într-un mod așa de minunat - am putea spune: într-un mod extrem, exagerat - încât Dumnezeu Și-a găsit plăcerea cea mai mare în El. Citim despre aceasta în Evangheliile. Deja de la nașterea Sa, îngerii se bucurau. Când Și-a început lucrarea vieții Sale, cerurile S-au deschis deasupra Lui și Dumnezeu a spus: „Acesta este Fiul Meu Preaiubit“. Și trei ani și jumătate mai târziu, pe muntele schimbării la față, Dumnezeul spune din nou: „Acesta este Fiul Meu Preaiubit, în care Mi-am găsit toată plăcerea Mea; de El să ascultați“.

Dumnezeu a văzut totdeauna această perfecțiune a Domnului Isus. Și El ne spune, nouă, copiilor Săi, care suntem legați cu El, poporului Său, în mijlocul căruia locuiește: dacă vreți să vă apropiați de Mine, ca să-Mi aduceți ceva, ca răspuns al inimii voastre la dragostea și harul Meu, atunci Eu vă spun ce este plăcut totdeauna pentru Mine și prin ce puteți să aveți părtășie cu Mine, anume ceea ce Eu văd în Persoana Fiului Meu, Domnul Isus și în viața Sa aici pe pământ. Și Dumnezeu deschide Cuvântul Său și ne arată în el ce a văzut El la Domnul Isus, așa că și noi putem vedea și ne putem umple inimile cu aceasta. Nu numai cu perfecțiunea lucrării Sale pe cruce, ci și cu perfecțiunea vieții Sale pe pământ. Așa putem noi să aducem aceasta lui Dumnezeu, ca jertfă plăcută Lui și în același timp să ne minunăm de slava Aceluia despre care El a spus: „În Tine Mi-am găsit plăcerea“. În felul acesta noi avem părtășie cu Tatăl, așa cum vedem aici că preoții aveau voie să mănânce din jertfa de mâncare, după ce Dumnezeu a primit partea Sa.

Cu aceasta mai este legat un gând, pe care l-am mai amintit. Când se oferă ceva lui Dumnezeu, atunci El nu rămâne niciodată dator, ci El redă mult mai mult înapoi. Și când noi cunoaștem gândurile Lui Dumnezeu, atunci învățăm să cunoaștem mai bine tot ce este în inima Sa cu privire la noi; căci gândurile Sale sunt numai gânduri de binecuvântare pentru noi, și tot ceea ce preocupă inima Sa este spre binecuvântarea noastră. Am văzut că El dorește și speră ca noi să-I aducem o ardere-de-tot și cu cât aceasta este mai mare, cu atât mai mult știm că noi suntem favorizații Săi și cât de plăcuți suntem înaintea Lui. Eu pot să stau înaintea Lui în toată prețuirea și favoarea Domnului Isus, văzut ca jertfă a arderii-de-tot, înaintea lui Dumnezeu, în siguranța că nu mai este nimic între mine și Dumnezeu. El nu mai este judecător pentru mine; El mă iubește așa cum L-a iubit pe Domnul Isus, așa că noi avem voie să ne simțim pe deplin acasă lângă Dumnezeu și să știm că avem părtășie deplină cu El. El este Tatăl meu, eu sunt copilul Său, și El mă înconjoară numai cu dragoste. Eu am fost așezat în împărăția Fiului dragostei Sale.

Însă aici stă înaintea noastră jertfa de mâncare. Dacă ne-am apropiat atât de mult de Dumnezeu, încât putem avea părtășie cu El, atunci Dumnezeu vrea ca și noi să avem aceleași preocupări ale inimii noastre care umplu inima Lui. Noi știm care sunt acestea: persoana Domnului Isus. Și în legătură cu împrejurările în care noi suntem, El ne prezintă pe Domnul Isus, așa cum El ar trebui să fie pentru inima și pentru gândurile noastre. El S-a găsit în aceleași împrejurări ca și noi. Noi suntem în pustie, în lume, unde domnește păcatul, unde conduce Satan și unde a fost lepădat Domnul nostru. El a fost în această lume și noi putem să-L vedem cum a trecut prin ea, și apoi Tatăl ne îndreaptă gândurile spre El și spune: dacă voi ați adus o ardere-de-tot, aduceți și o jertfă de mâncare; căci jertfa de mâncare vorbește despre Fiul Meu de pe acest pământ. Astfel inimile noastre sunt conduse spre El spre viața Sa minunată de pe pământ. Privim toată această slavă și astfel avem un obiect al inimii

noastre, ceva cu care putem să hrănim inimile noastre și prin care primim putere ca să umblăm, așa cum a umblat El, prin aceea că avem părtășie cu Dumnezeu, cu Tatăl, așa cum avea El, atunci când era pe pământ. Astfel noi vom fi transformați în același chip cu al Său, așa cum El a trăit pe pământ.

Se vede ușor că jertfa de mâncare diferă de arderea-de-tot. În cea din urmă, cel ce aducea jertfa și preoții, fiii lui Aaron trebuiau să cerceteze jertfa, s-o înjunghie, să-i jupoaie pielea, s-o taie în bucăți și apoi s-o ardă pe altar ca un miros plăcut, însă nu aveau voie să mănânce din ea. Însemna jertfa Domnului Isus, era prea profundă pentru oameni, ca ei să se hrănească din ea. Lucrul cel mai înalt pe care noi putem să-l facem este ca, fiind cu mâini pline de respect, puținul pe care putem să-l vedem în aceasta, să-l luăm și să-l oferim lui Dumnezeu, căci El vrea să-l primească din mâinile noastre. Însă El îl ia în totalitate pentru Sine. Era o jertfă întreagă și trebuia arsă în întregime. Aici însă, la jertfa de mâncare, vedem că preotul avea voie să aibă o parte. În primele versete găsim caracterul general al jertfei de mâncare. „Darul Lui să fie din floarea făinii; să toarne untdelemn peste ea și să adauge și tămâie“ (versetul 1). În ultima parte citim și despre spice coapte de curând, prăjite la foc și boabe noi pisate. Aici însă este vorba de caracterul general, care este făina, floarea făinei. Și asta are să ne spună nouă mult. Așa cum s-a spus, Domnul Isus este asemănat cu rodul pământului, ca bobul de grâu, însă ca bobul de grâu care a ajuns la coacere deplină. Acest bob copt pe deplin a fost măcinat foarte fin, încât se putea vedea orice părticică a sa. Și Dumnezeu vrea să ne îndrepte inimile asupra Lui, ca să-L vedem. Nu este nimic zgrunțuros, nici un cusur în El. Toate părțile au fost fărâmițate, așa că la o privire atentă se poate vedea că nimic necurat nu este ascuns în El. Poți avea un bob întreg în care să fie ascuns ceva nepotrivit. Cei care se ocupă cu agricultura știu lucrul acesta, înăuntru se poate ascunde necurăția, probabil o insectă. În floarea făinei însă, aceasta nu poate fi. Și Dumnezeu dorește ca noi să privim viața Domnului Isus și să vedem că era floare de făină, că în El nu era nimic ascuns, ci că totul era descoperit pe deplin.

Unul dintre marii oameni de stat din istoria lumii (Tolleyrand) a spus odată: „Cuvintele sunt date pentru a-ți ascunde gândurile“. Când însă Domnul Isus vorbea, atunci fiecare cuvânt al Său era descoperirea a ceea ce El era. Când L-au întrebat: „Cine ești Tu?“ El a răspuns: „Ceea ce de la început vă spun că sunt“ (Ioan 8.25). Asta înseamnă că orice cuvânt pe care-L rostea și orice faptă a Lui era descoperirea a ceea ce era EL. Întreaga Sa trăire descoperea ce era El. Nimic nu era ascuns în El. Oricine putea vedea nemijlocit cine era El, căci totul era pe deplin descoperit. Faptul acesta ne este prezentat nouă aici. Și aceasta corespundea dorinței lui Dumnezeu, cum ar trebui să fie un Om. Așa găsim noi de exemplu în Cuvintele Domnului Isus, când El spune că în vorbire nu trebuie să juri. „Vorbirea voastră însă să fie: da, da și nu, nu; ce trece peste aceasta vine de la Cel Rău“. Când eu spun „Da“, atunci oricine să poată fi convins că „da“ este. Și când Eu spun „Nu“, atunci oricine să fie convins că „nu“ este. De aceea un creștin nu trebuie să spună mai mult. Cuvântul său trebuie să fie adevărat și simplu. Și toată comportarea sa în viață trebuie să fie simplă. La Domnul Isus așa era.

Da, totul la El a fost desăvârșit, însă nu era nici o trăsătură de caracter care să-L deosebească în mod special. Când privim frații, atunci spunem despre un frate; „Da, acesta este un bărbat drăguț“. Despre un altul spunem: „El este totdeauna drept“. Un al treilea are o altă caracteristică. Însă se poate spune ceva prin care Domnul era caracterizat în mod deosebit? Când spun: El iubea, atunci puteți să confirmați: Da, El iubește; niciodată nu s-a găsit dragoste care să fi fost așa mare ca dragostea Sa. Însă nu se poate spune că El era

caracterizat în mod deosebit numai prin dragoste. Să ne gândim numai la ceea ce El a spus odată fariseilor, când le-a rostit judecata. Eu pot spune: El a fost desăvârșit de drept. Să ne gândim numai cum El a condamnat nedreptatea! Și cu toate acestea nu se poate spune că viața Sa a fost caracterizată în mod special prin dreptate. Dreptatea s-a descoperit atunci când a fost necesar, și atunci a fost în mod desăvârșit sută la sută dreptate. Când însă trebuia să se descopere dragostea, era dragoste desăvârșită, și când însă trebuia să se descopere îndurarea era îndurare desăvârșită. Ce perfecțiune bine balansată! Așa Îl vedem în toată viața Sa pe pământ, în toate Evangheliile, în mod deosebit însă în Evanghelia după Luca, unde El este prezentat mai mult ca jertfă de mâncare și ca jertfă de mulțumire. La Matei Îl avem pe Domnul mai mult ca jertfă pentru vină și la Marcu mai mult ca jertfă pentru păcat, în timp ce în Evanghelia după Ioan Îl găsim prezentat ca ardere-de-tot. Însă mai găsim jertfa de mâncare și în Evanghelia după Ioan, în viața Sa înainte de cruce și cât de minunată era această viață atunci! Totul arăta că El este Om cu adevărat și totuși totul era caracterizat prin untdelemn, Duhul Sfânt, din care El a fost născut. Umanitatea Lui a fost într-adevăr minunată.

Ce a fost pentru Dumnezeu, când în cele din urmă a găsit pe Unul, după ce El timp de 4.000 de ani a căutat dacă este vreunul care să facă binele și să-L caute. Și ce UNIC a fost acesta! După ce Dumnezeu timp de 4.000 de ani n-a găsit pe nici unul printre sutele de milioane de oameni, a găsit pe Unul despre care îngerii, atunci când El S-a născut, puteau spune: „În oameni bună plăcere!”, care atunci când era un băiat mic, chiar dacă era în același timp Dumnezeu veșnic, era ascultător de Maria, mama Sa, de Iosif, pe care-L prețuia ca tată al Său și care creștea în înțelepciune și era plăcut lui Dumnezeu și oamenilor. El a avut înțelepciune ca nimeni altul aici pe pământ. Totul la El era plăcut lui Dumnezeu. Însă acesta nu era singurul lucru.

Găsim aici în Levitic 2 că pe jertfa de mâncare se vărsa untdelemn. Vom vedea că nu numai orice cuvânt pe care-l rostea Domnul Isus și orice faptă era clară și sinceră, ci totul arăta ungera Duhului Sfânt. Era totdeauna în concordanță cu sfințenia lui Dumnezeu, da, totdeauna caracterizat prin Duhul Sfânt. Domnul a fost dus de Duhul în pustie, ca să fie ispitit și prin Duhul a fost adus în Iudeea. Prin Duhul El vindeca pe bolnavi, vestea Evanghelia și învia morții. Și prin Duhul cel veșnic S-a adus pe Sine Însuși lui Dumnezeu, ca jertfă fără pată. Dacă citim Evangheliile sau Psalmii sau alte locuri din Cuvântul lui Dumnezeu, unde se vorbește despre viața Domnului Isus, vedem că tot ce făcea și toate gândurile Sale, da, toate arătau ungera Duhului Sfânt. El era Om adevărat, născut dintr-o femeie, așa cum se spune în Galateni 4. Însă în Matei 1 ni se spune că Maria a rămas însărcinată de la Duhul Sfânt. Și în Luca 1.15, îngerul Gabriel îi spune: „Duhul Sfânt va veni peste tine și puterea Celui Preaînalt te va umbri; de aceea Sfântul care Se va naște Se va numi Fiul lui Dumnezeu“. El era Om adevărat, ca și Adam. Adam nu era fiu al omului, ci a fost creat ca om matur. Domnul Isus a venit pe acest pământ, ca orice om după Adam și Eva. Însă El a fost născut prin Duhul Sfânt, chiar dacă era om cu adevărat. Și în felul acesta, ca unul născut prin Duhul Sfânt, ca Om El era și Fiul lui Dumnezeu. În Ioan 1 găsim că Omul Isus era Fiul veșnic al lui Dumnezeu. „La început era Cuvântul și Cuvântul era cu Dumnezeu și Cuvântul era Dumnezeu“. Însă în Luca 1.35 și în Psalmul 2 vedem că Domnul Isus ca Om pe pământ prin nașterea Sa prin Duhul Sfânt era Fiul lui Dumnezeu, căci Duhul Sfânt L-a conceput. Și totuși El era Om adevărat, căci El S-a născut din Maria.

Și asupra acestui fapt Dumnezeu vrea să ne îndrepte atenția. El era Om adevărat, tot așa de adevărat ca și noi. El avea un trup omenesc, un suflet

omenesc, un duh omenesc, chiar dacă El era Dumnezeu veșnic. Și ca Om, El era desăvârșit și a slăvit pe Dumnezeu în viața Sa pe pământ.

În Ioan 1.18 citim: „Nimeni n-a văzut vreodată pe Dumnezeu; singurul lui Fiu, care este în sânul Tatălui, Acela L-a făcut cunoscut“. Cine era singurul Lui Fiu? Acesta era omul Isus Hristos, care a fost pe acest pământ, Acela care a fost născut dintr-o femeie. Și El a descoperit pe Dumnezeu, însă El a făcut-o ca Omul Isus Hristos. Vedem aceasta în mod deosebit, dacă citim Evanghelia după Ioan, Îl găsim acolo ca Dumnezeu veșnic, însă vedem că El a umblat în chip desăvârșit ca Om și S-a caracterizat pe Sine Însuși ca Om, ca Fiul Omului, chiar dacă El putea spune: „Fiul Omului care este în cer“. Și El ca Om a ocupat locul care se cuvenea unui om și prin aceasta El L-a slăvit pe Dumnezeu. În Ioan 4 El spune ucenicilor Săi, că mâncarea Lui era să facă voia Aceluia care L-a trimis. Și El putea spune despre Dumnezeu: „Eu fac totdeauna ce este plăcut Lui“. Și de aceea El putea să spună: „Știu că totdeauna Mă ascuți“. Așa putea El, în Ioan 14, să spună ucenicilor, că dacă ei L-au văzut pe El, L-au văzut pe Tatăl. Cuvintele pe care El le rostea, erau cuvintele pe care Tatăl I le-a dat. Faptele Lui erau faptele pe care Tatăl I le-a dat. Și tot ce făcea El, era descoperirea Tatălui. Așa a fost Dumnezeu descoperit aici pe pământ într-un Om! Să vedem cât de minunată a fost viața Domnului Isus aici pe pământ, căci în viața Sa ca Om, Dumnezeu S-a văzut și a fost descoperit în chip desăvârșit, căci tot ceea ce El a făcut era în chip desăvârșit după gândurile lui Dumnezeu, căci El a mers în drumul Său în deplină ascultare.

Și ceea ce s-a spus în Ioan 1.58 despre Domnul Isus, se spune în 1 Ioan 4.12 despre noi: „Nimeni n-a văzut vreodată pe Dumnezeu; dacă ne iubim unii pe alții, Dumnezeu rămâne în noi și dragostea Lui este desăvârșită în noi“. Asta înseamnă, cu alte cuvinte: lumea poate cunoaște pe Dumnezeu din viața nouă a credincioșilor. Dacă viața noastră practică este caracterizată prin noua viață, pe care am primit-o prin nașterea din nou, atunci lumea va putea cunoaște pe Dumnezeu. Așa spune 1 Ioan 2.8 că: „Aceasta este adevărat atât cu privire la El cât și cu privire la voi“.

În viața Lui vedem activitatea Duhului Sfânt, simbolizată de untdelemn. Domnul Și-a început slujba, după 30 de ani de ascultare de părinți și a venit Duhul Sfânt peste El; a fost condus de Duhul Sfânt în pustie, ca să fie ispitit; a fost dus înapoi de Duhul Sfânt și prin Duhul Sfânt a predicat Evanghelia, a vindecat pe bolnavi, a înviat morții; da, El prin Duhul Sfânt S-a adus pe Sine Însuși jertfă fără pată, lui Dumnezeu; un Om adevărat, un Om care a fost așa cum trebuia să fie omul, un Om care a corespuns tuturor dorințelor lui Dumnezeu cu privire la om. Începi cu Geneza 1 și termină cu Apocalipsa 22, și citește toate cerințele lui Dumnezeu cu privire la felul cum ar trebui să fie un om și vei găsi că Domnul Isus a realizat toate acestea în viața Sa. El a împlinit toată voia lui Dumnezeu. El a împlinit totul în mod desăvârșit, tot ce dorea Dumnezeu.

Când El a venit, a spus: „Vin să fac voia Ta, Dumnezeule“ și când era pe pământ, El putea spune: „Mâncarea Mea este să fac voia Aceluia care M-a trimis“. Da, când El n-a mâncat nimic 40 de zile și 40 de nopți, a venit Satan la El și I-a zis: „Dacă Tu ești Fiul lui Dumnezeu, poruncește ca pietrele acestea să se facă pâine“. Aceasta nu era o lucrare rea, Domnul a înmulțit deseori pâinea, așa că mii au putut mânca din ea. Nu este nici un păcat să faci pâine din pietre, dacă Dumnezeu îmi spune că trebuie să fac, dar prefer să flămânzesc, decât să fac ceva care nu mi-a spus Dumnezeu să-l fac; mai bine să însetez, decât să fac ceva pe care El nu mi l-a poruncit. Ce ascultare! Și așa noi Îl

vedem în toată viața Sa pe pământ, Îl vedem cum Se interesa numai de gândurile lui Dumnezeu.

Când primește știrea că prietenul Său Lazăr este foarte bolnav, El nu Se grăbește. Așteaptă două zile, până când Dumnezeu Îi spune că trebuie să meargă într-acolo, chiar dacă știa că asta însemna moartea lui Lazăr. Și când ucenicii au întrebat: mergi în Iudeea, unde ei încearcă să Te omoare? atunci El spune: „Dacă umblă cineva ziua, nu se împiedică“. Tatăl I-a spus că El trebuie să meargă și El merge. Nu se preocupă de consecințe, Dumnezeu Îi spune să meargă la cruce și El merge. Da, jertfa de mâncare reprezintă pe Domnul în viața Sa pe pământ.

Însă nu înseamnă că jertfa de mâncare a încetat în momentul când Domnul Isus atârna pe cruce. Jertfa de mâncare era probată și prin foc. În Filipeni 2 citim: „El a fost ascultător până la moarte și încă moarte de cruce“. Acolo pe cruce a fost examinat cât de mare este ascultarea Sa. Acolo a fost găsit că El a fost desăvârșit. În viața Sa, El a fost ascultător în totul. Însă dacă El la sfârșit ar fi refuzat să meargă la cruce, dacă El ar fi refuzat să ia asupra Sa păcatele mele, atunci El ar fi dovedit că ascultarea Sa n-a fost desăvârșită. Însă El a fost ascultător până la moarte și încă moarte de cruce, chiar dacă sufletul Său Sfânt a dat înapoi - vedem acesta în Ghetsimani. El a fost atât de ascultător încât a acceptat ca păcatele mele să fie puse asupra Lui și El să fie făcut păcat pentru mine, ca judecata lui Dumnezeu să-L lovească pe El, oricât de îngrozitor ar fi fost aceasta pentru El. Nimic nu putea să facă ascultarea Sa să șovăie. El a fost ascultător în cel mai înalt grad. Nimic nu se mai putea cere de la El. Se putea cere mai mult de la El, decât faptul că El a renunțat la părtașia cu Dumnezeu, că El, Cel Sfânt a fost făcut păcat, că El a fost părăsit și lovit de Dumnezeu, de Acela pe care L-a ascultat? Se putea găsi o predare mai mare? Nu! În aceasta El a dovedit cât de desăvârșită a fost ascultarea Sa. Cât de minunat trebuie să fi fost pentru Dumnezeu să vadă un asemenea Om!

Primul Om a fost creat în curăție. Însă el a călcat singura poruncă, atunci când abia o primise. El a fost așezat de Dumnezeu în Paradis, în grădina Eden, unde totul era numai binecuvântare și unde era numai un lucru pe care nu trebuia să-l facă. Avea voie să mănânce din toate roadele, numai din ale unui singur pom, nu. Însă el nu a putut tine porunca și a dorit să mănânce din pomul acesta. Singurul mod în care el putea să dovedească neascultarea, el l-a folosit.

Acum a venit acest Om Isus și El, Cel care a fost curat și sfânt, a trăit într-o lume care a fost murdărită prin păcat și care era sub blestemul lui Dumnezeu. El, Cel care n-a cunoscut păcat, a venit într-o atmosferă plină de păcat. El, Creatorul, a venit într-o lume al cărei conducător era Satan și care în curând va dovedi că ea a primit pe Satan ca Dumnezeu. El, Cel Sfânt, trebuia să trăiască într-o atmosferă păcătoasă, unde totul era împotriva Lui, unde nu exista aproape nici o condiție unde El putea rămâne curat, pentru că era de neatins curăția Sa. Și acolo unde totul era împotriva Lui, El a fost ascultător. În împrejurările cel mai nefavorabile și neplăcute, El a fost ascultător, da, până la moarte de cruce; ascultător, când a fost lepădat de pe acest pământ, în timp ce toată creația L-a lepădat și când cerul s-a închis deasupra Lui; ascultător, pe când era între cer și pământ - se poate spune, în țara nimănui, unde El era singur în toată creația, unde toată puterea răutății, Satan cu toți demonii săi și toată lumea în toată împrăștierea ei s-au năpustit asupra Lui. Acolo Dumnezeu Și-a ascuns fața de El - El, Omul Isus Hristos, era singur în tot universul încărcat cu păcatele mele. Se pare că Dumnezeu, Satan și lumea au făcut legământ împotriva Lui, toți împotriva Lui, iar El era singur. Dacă El trebuia să

strige: „Dumnezeul Meu, Dumnezeul Meu, pentru ce M-ai părăsit?“, El adaugă: „Totuși Tu ești Cel Sfânt, Tu, care locuiești în mijlocul laudelor lui Israel“. Atunci natura Sa omenească a fost probată în întregime.

Desigur, ajung acum în domeniul jertfei pentru păcat și al arderii-de-tot; însă aceasta nu schimbă realitatea. Un aspect al slavei lui Hristos ne este prezentat aici. Nu se vorbește de judecata asupra păcatului sau asupra păcatelor mele. Aici este vorba de natura Sa umană și cum a fost probată acolo, în momentul când El era jertfă pentru păcat. Aici este vorba deci de jertfa pentru păcat. Aici este vorba de El ca Om și de ascultarea Sa, care a fost probată până la moarte, da, în moarte sub judecata lui Dumnezeu. Și cât de desăvârșit a fost El! Ce miros plăcut trebuie să fi fost aceasta pentru Dumnezeu!

Și acum Dumnezeu spune: dacă voi doriți să aduceți ceva pe lângă jertfa Sa de ardere-de-tot, aduceți-Mi ce ați găsit voi la Această Persoană, în viața Sa de pe pământ. Cercetați Cuvântul, făcut viu prin Duhul Sfânt și priviți-L, adorați-L, admirați-L și umpleți-vă inima cu toată bogăția Sa, ca să deveniți plini de tot ce vedeți la El ca Om, care este floarea de făină, cu untdelemn și tămâie deasupra. Priviți-L în diferite stări, pe care noi le găsim în viața Lui și aduceți-Mi ca jertfă ce ați găsit: „Preotul să ia un pumn din această floare a făinei, din untdelemn, împreună cu toată tămâia, și s-o ardă pe altar ca aducere aminte. Aceasta este un dar trecut prin foc, de un miros plăcut Domnului“ (Levitic 2.2).

Și apoi urmează: „Ce va rămâne din darul acesta de mâncare să fie al lui Aaron și al fiilor lui; aceasta este un lucru preasfânt Domnului între jertfele de mâncare mistuite de foc“. Nu este aceasta minunat? Nu la jertfa arderii-de-tot, ci aici, la jertfa de mâncare, oamenii aveau voie să mănânce din ceea ce era o mâncare așa de minunată pentru Dumnezeu și despre care Dumnezeu spune că este o jertfă mistuită de foc de un miros plăcut pentru El.

Dar nu oricine avea voie să mănânce din jertfa aceasta și este de la sine înțeles că nici un necredincios. Și nici chiar toți credincioșii n-au voie să mănânce din această jertfă. Numai fiii lui Aaron, numai aceia care s-au ocupat cu Domnul ca jertfă a arderii-de-tot, care sunt obișnuiți să intre în Locul Preasfânt și acolo să-I slujească în prezența lui Dumnezeu. Numai aceia care au învățat în prezența lui Dumnezeu care este mâncarea lui Dumnezeu, aceia care au învățat să prețuiască ceea ce prețuiește Dumnezeu, obiectul inimii Sale, și să aibă părtășie cu El, prin aceea că ei cunosc slava și frumusețea aceleiași Persoane, au voie să intre și să mănânce din aceeași mâncare ca și Dumnezeu. Ei au voie să se hrănească din această mâncare minunată, din ceea ce Domnul Isus a fost în viața Sa pe pământ.

Nu este minunat să-L privești cum a fost El în viața Sa? Este însemnat lucru să avem jertfa aceasta ca hrană a noastră, cu care putem umple și sătura sufletele noastre, prin care putem primi putere să mergem pe drumul nostru, prin care să creștem și să primim astfel cu adevărat caracterul Său, schimbat după chipul Său. Nu este așa, că un copil crește corespunzător cu hrana pe care o primește? Ce este bun ca hrană, aceasta o primește copilul. Prin aceasta crește. Și cu această hrană este tot așa. Ce Dumnezeu minunat avem!

Vedem că dacă noi aducem ceva lui Dumnezeu, El nu rămâne niciodată datornicul nostru. Cel ce jertfa, aducea jertfa de mâncare lui Dumnezeu, ca s-o dea Lui, iar preotul, care o aducea pe altar, primea din ea pentru mâncare. Nu este aceasta și experiența noastră? Dar, chiar dacă n-ar fi fost experiența noastră, era totuși adevărat, căci ne-o spune Cuvântul lui Dumnezeu. Însă nu am experimentat noi deja aceasta? Nu știm noi că atunci când suntem adunați în jurul Domnului ca să aducem Tatălui jertfele noastre de laudă și de

mulțumire și să spunem Tatălui ce slavă am găsit noi la Domnul Isus, deci când ne strângem în felul acesta, Îi aducem ceva: La cină venim nu ca să primim ceva; pentru aceasta ne strângem la adunarea de zidire; însă la frângerea pâinii venim împreună ca să-I aducem ceva, rodul buzelor, care mărturisesc Numele Lui. Și noi avem cu adevărat jertfe de laudă și de mulțumire; și nu vorbesc numai buzele, ci vine cu adevărat ceva din inimă. Noi am venit ca să dăm, și am dat din ce am avut, ceva lui Dumnezeu; și totuși inimile noastre erau pline, deseori mai pline decât atunci când am venit.

Acesta este totdeauna rezultatul când venim cu jertfele noastre la Dumnezeu, când îi aducem ceea ce El ne-a spus în Cuvânt despre Domnul Isus, despre lucrarea Sa și mai ales aici, unde este vorba despre această jertfă, despre ceea ce El Însuși ne dă ca parte a noastră. Și suntem în stare să înțelegem lucrul acesta, când suntem obișnuiți să locuim în prezenta lui Dumnezeu și sentimentele noastre să fie formate în părtășie cu Dumnezeu, prin aceea că este o obișnuință pentru noi să fim în Locul Preasfânt, la Dumnezeu, ca să-I slujim. Aceasta este trăsătura de caracter a unui fiu al lui Aaron.

Ce parte minunată! Ce Dumnezeu avem noi! Ce hrană minunată primim de la Dumnezeul nostru, când mergem astfel împreună cu El! Și ce loc minunat - se poate spune și aceasta, avem noi la ușa cortului întâlnirii, unde Dumnezeu invită poporul Său să vină la El! Aici pe pământ El dorește să aibă o întâlnire cu poporul Său, nu cu unul singur, ci cu toți împreună. El îi invită ca să-I aducă acolo jertfele lor. Ce loc minunat ca să aduci jertfele și să te preocupi de această slavă!

Să dea Dumnezeu ca noi toți să cunoaștem acest loc, ca noi să-l cunoaștem cu adevărat și să știm ce înseamnă acest loc. Să dea Dumnezeu ca inimile noastre să asculte de vocea lui Dumnezeu, care ne spune: Dacă voi doriți să-Mi aduceți ceva, aici Eu vă spun ce este plăcut pentru Mine și voi puteți aduce — aceea ce voi ați văzut în Fiul Meu ca jertfă a arderii-de-tot și ce ați văzut la El ca jertfă de mâncare, ceea ce voi acasă ați văzut la El; căci jertfa de mâncare trebuie pregătită acasă. La mine acasă eu trebuie să pregătesc și apoi trebuie să iau cu mine acolo, în locul unde Dumnezeu Se întâlnește cu poporul Său, ca să-I ofer Lui. Cunoaștem noi toți acest privilegiu? Cred că nici unul dintre noi nu va avea curajul să spună că noi l-am prețuit la adevărata lui valoare. Însă putem mulțumi lui Dumnezeu că în mod sigur unii dintre noi au gustat ceva din aceasta, unii bătrâni dintre noi și sper că și unii tineri.

Când însă înțelegem lucrul acesta, nu vrem noi atunci să cercetăm mai mult, să vedem mai mult din poziția aceasta? Să înfăptuim mai mult în inimile noastre ce har nemărginit ne-a fost dăruit în poziția aceasta în care noi avem voie să venim acolo cu astfel de jertfe! Nu vom dori noi atunci să încercăm să ne luăm timp ca să ne strângem comori, încât să putem să aducem realmente jertfe de ardere-de-tot? Dacă acum noi suntem așa de săraci că putem să aducem numai un porumbel, am început noi totuși chiar și cu acesta? Dacă cercetăm mai departe Cuvântul, cu inimile doritoare, în curând vom deveni în stare să aducem o oaie. Și nu va mai dura mult până când vom putea aduce un vițel de parte bărbătească, o jertfă deplină și vom vedea mai mult din mirosul plăcut al lucrării Domnului Isus și în ce stare plăcută am fost aduși noi înaintea lui Dumnezeu. Vom putea atunci să avem această Persoană minunată, ca obiect al inimii noastre, vom putea să strângem toată săptămâna din această jertfă de mâncare. Noi suntem în lume, însă putem să privim la El și la Slava Sa, să o vedem așa cum o găsim în Evanghelii, dar și în Psalmi și în Profeți. Așa ne putem umple inimile cu perfecțiunea Sa ca Om aici pe pământ, cu ceea ce El era pentru Dumnezeu, cu măreția firii Lui omenești, în

descoperirea Sa. Și noi avem voie să aducem realmente aceste jertfe, acolo unde este Dumnezeu, și în acest Loc Sfânt, să mâncăm din tot ceea ce este un miros plăcut pentru Dumnezeu.